

[Justitsministeren]

len følger til, at det efter sagens natur må kræve en vis længere funktionsperiode at opnå et sådant kendskab til forholdene i P&T, at det kan danne grundlag for selvstændige initiativer.

En gennemgang af kommissionsdomstolens beretning viser sagens overordentlig komplicerede og uoverskuelige karakter. Dette må sammenholdes med, at det gentagne gange i beretningen konstateres, at P&Ts information af de pågældende ministre har været til tider særdeles mangelfuld.

Kommissionsdomstolen har ikke i beretningen fundet anledning til, som jeg her har gjort det, at sondre mellem de objektive og de subjektive betingelser for strafansvar efter ministeransvarlighedsloven. Det skyldes formentlig, at domstolen i forhold til ministrene alene har haft til opgave at påvise eventuelle fejl og forsømmelser, således at folketingsret kan tage stilling til, om et retligt ansvar bør søges gennemført over for en eller flere af ministrene.

Kommissionsdomstolens fremhævelse af den forholdsvis korte funktionsperiode, ministrene har haft, må derfor antages at skulle forstås som en henvisning til, at de subjektive betingelser for at gøre ansvar gældende efter ministeransvarlighedsloven skal være opfyldt, hvilket forudsætter, at ministeren har haft den fornødne tid til og mulighed for at sætte sig ind i et sagsområde og den eller de sager, der giver anledning til at rejse spørgsmålet om retligt ansvar for ministeren. Men det ændrer intet i det, jeg sagde før, at en ministers ansvar indtræder straks ved tiltrædelsen af ministergerningen.

Til sidst føler jeg anledning til ligesom i dagpengesagen at fremhæve, at det almindelige straffeprocessuelle princip, hvorefter der alene rejses tiltale, når der er rimelig grund til at antage, at tiltalen vil føre til domfældelse, også efter min opfattelse bør anvendes i forhold til ministres ansvar for rig retten. Folketinget bør derfor alene rejse en rigsretssag, såfremt der er rimelig grund til at forvente, at tiltalen vil føre til domfældelse.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Et punktum er rent fysisk en prik, som det ikke tager ret lang tid at få sat. Et punktum i overført betydning er afslutning – og det kan

godt tage lidt længere tid – afslutningen på en lang begivenhedsrække med mange svære problemer, med megen offentlig kritik og debat.

Indledningen til dette punktum, til denne afslutning, sker i og med denne debat, og jeg tror, det er i alle involveredes interesse, og det vil i videste forstand jo sige hele befolkningen, hvis afslutningsprocessen efter en eventuel behandling ud over debatten i dag vil kunne ske relativt hurtigt, således at vi netop kan få sat punktum for et meget omstridt, men også temmelig mørkt kapitel i den danske offentlige services historie.

Til denne afslutningsproces har folketingsret et overordentlig godt grundlag. Der foreligger, som allerede hr. Ole Espersen har fremhævet, et meget omfattende materiale fra kommissionsdomstolen. Det er ikke bare omfattende, det er også grundigt, og det er, så vidt jeg kan skønne, også meget dygtigt og fair i hele oplægget og behandlingen. Jeg tror derfor, at der for en eventuel yderligere behandling fra folketingsrets side er alt det på bordet, som behøves for at nå et endeligt, afsluttende resultat.

Regeringen kan give sin tilslutning til både de beskrivelser og de påpejninger af fejl, som kommissionsdomstolens beretning indeholder. I sin slutning indeholder beretningen også nogle konklusioner; justitsministeren har allerede talt om det juridiske forhold vedrørende ministeransvarligheden. Tilbage bliver i givet fald ansvarlighed for de involverede ledende embedsmænd. Herom drager kommissionsdomstolen sine konklusioner, og jeg skal overlade det til ordførerne, til partierne, til folketingsret at give til kende, i hvilken udstrækning folketingsret ønsker at tilslutte sig disse konklusioner, men det kan altså som sagt ske på et overordentlig vægtigt grundlag.

Der skal nu ikke herske tvivl om, at regeringen naturligvis ser med største alvor på den lange række af fejl, der er forekommet. Det må utvetydigt erklæres for klart uholdbart, at der på en række punkter er sket sådanne afvigelser fra rutiner og fra regler, at der har været sådanne huller i rapporteringsprocessen, som justitsministeren har omtalt det, at resultatet blev en for brugerne – alle borgerne er jo brugere af P&T's tjenester – helt uacceptabel situation, og at den også blev både beklagelig og belastende faktisk